

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: DANDSEMUSIK (1837)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "DANDSEMUSIK (1837)", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvælg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN, 1909, s. 183.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-workid93728/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvælg, I. Bind

Den Lærde smilte — Ynglingen i Tanker
 Paa Jorden stirred. Da medeet han udbrød,
 Idet han hæved Haand og Blik mod Dukken:
 Ja, du har Ret, du Vise, hvem jeg haaned,
 Fordi jeg el forstod din dybe Tomhed,
 Og el begreb dit hule Vesens Kjærne!
 Ja, du har Ret! og som i Speilet seer jeg
 I dine Ord min Skjebne og dens Aarsag.
 Men kan min Brøde aldrig da forsones?
 End nikker du til mig — din Trøst jeg fatter:
 Du er min Lærer, jeg er din Discipel!

Han gik; men os Historien beretter,
 At inden trende Dage vandt han alter
 Tilbage sine trende tabte Hjerter.
 Ja, fremad gik han med utrolig Lykke,
 Idet, bestandig nikkende, han gjengav
 Enhver hans egen dyrbare Røst.
 Nu er han allerede Mandarin,
 Han otte Paafuglter, og sexten Koner,
 Af hvilke fast til Raseri han elskes.
 Ja selve Keiseren ham er hevsagen,
 Og har ham tillagt Navnet: Pekko-Ekko,
 Paa Dansk: den heist behagelige Mand.

Hier ender min Fortælling, og Moraleu
 Jeg overlader Hver at drage frem.
 Erindrer blot, at China er dens Hjem;
 Om os naturligvis er ikke Talen.

DANDSEMUSIK

(1887)

See, hvor Solen gylden smiler
 Hoit i Luftens klare Blaa!
 See, hvor Skyen fremad iler
 Som en Fugl med Vinger paa!
 Lyt til Klangen
 Nu af Sangen,
 Som med Toner —
 Dellig fylder Lundens Kroner —
 Al den Jubel skal forgaae!

Seer du Rosen hist, den røde,
Aabnet nys ved Solens Magt!
Disse Blade, o hvor bløde,
Som en Krands om Kalken lagt!
Frisk i Luften
Stiger Duften
Fuld af Sødme:
Rose, rig paa Lys og Rødme,
Snart henvisnet er din Pragt!

Aftnens sidste Purpur svinder,
Dagens Konge drager hjem;
Og den blanke Nat oprinder,
Dæilig Maanen glider frem.
Tusind emme
Veemodsdromme
Opad stige
Mod det fjerne Stjernerige —
Nattens Kulde spotter dem.

Træd herind, ved Glands af Kjerter,
I den tonefyldte Hal.
Hvor de ungdomsfriske Hjerter
Glade mødes til et Bal.
Kraftig Varmen
Hæver Barnen,
Øjet funkler,
Ingen Sky dets Smil fordunkler —
Sorgen dog det kue skal!

Vend dit Blik mod Skjønheds Billed,
Mod den ranke Qvinde hist!
Hos sin Ven til Dands opstillet,
Seer hun paa ham ømt og vist.
Dette Hjerte,
Frit for Smerte,
Som saa herligt!
Første Gang sig aabner kjærligt,
Brister, ak, om slakket Frist.

Hør, hvor heit nu Tidens Tunge
Med de Ganle stemmer i:
Ogsaa vi var engang unge,
Glands og Ungdom er forbif!
Haabet sliger,
Haabet viger,

Ønsker spildes;
I skal mødes, I skal skilles,
Glemmes, og forgaae som vi.

NATTEVAGT

(1887)

Naar Alting gaaer til Hvile
Hvad Dagen kaldte frem.
Naar alle Taager ile
Til deres dunkle Hjem,
Naar Solens Glint sig fjerne,
Mens af hver Sky forladt
Den evig faste Stjerne
Staaer paa den stille Nat:

Da synker hen i Dvale
Hver Drøm, vi stige saae;
Den store Sandheds Tale
Vi kan igjen forstaae;
Vi kan igjen fornemme
Den Kraft, vi bæres af,
Den skjulte Aandestemme,
Hvis Røst os Tanker gav.

Og dybt i Sjælens Indre
Sig aabner da et Blik,
Hvis Flugt ei Skranker hindre,
Med det vort Hjem vi skue,
Et større Fædreland
End depne lille Tue,
Som ei os holde kan.

Det Sørgeligste klinger
Harmonisk da og smukt,
Det Tungeste faaer Vinger
Til mægtig Himmelflugt,
Det Ringeste forsvarer
Sin Plads i Livets Krands,
Det Mørkeste sig klarer
I disse Straalers Glands,